

1. ÚVOD

1. kap. = „obsah“; autor se k většině témat vrací v dalším textu; hlavní téma: VÍRA a SKUTKY; je-li náš vztah k Bohu založen na osobní víře, pak by měl být naplněn na svědectví lidem kolem „dobrým způsobem života“;

Téma 7: **JÁ A LIDÉ KOLEM** – Jak 1,9 - 11; 19 a 20, 26; 3,1– 2; 4,6–12; 5,19–20 ve třech konkrétních tématech: pokora, komunikace, zájem o druhé;

2. POKORA (VE VZTAHU K LIDEM I BOHU) – Jak 1, 9 - 11; 3.1 a 2; 4,6-12

- v. 1, 9 – 11: tento oddílek připojován ke „zkouškám“ = zkouška víry chudobou, nebo bohatstvím; stejně patří i k tématu naší závislosti na Bohu, ale i jako připomenutí potřebnosti pokory a „nepotřebnosti“ mindráků; z textu je zřejmé, že „chudý“ i „bohatý“ mohou být před Bohem na tom stejně; „chudý“ je „bohatý“ Kristovou milostí a „bohatému“ je bez Kristovy milosti jeho bohatství k ničemu;
- v. 3,1: varování: „**Nechtějte mnozí být učitelé, moji bratři; vězte, že se nám dostane těžšího rozsudku**“; stejné slovo někde přeloženo jako Mistr (Mt 23,8)
 - je nesmírně lákavé „pracovat s lidmi“; mylně vydáváno za jedinou užitečnou „duchovní službu“; Pavel Ř 2,21; Ga 6,3 varuje před přísnějším soudem; není to otázka „chtění“ člověka, ale obdarování (charisma 1 Ko 12; Ř 12; Ef 4) a Božího povolání skze církev; církev, sbory potřebují takové lidi, naším úkolem je za ně modlitebně zápasit;
 - postavení (vzdělání, úřad) není důvodem k tomu, být „Mistr“; „všichni chybujeme“ a potřebujeme to pokorně přiznat sobě (sebereflexe) i Bohu; oddíl vede zpět k moudrosti (3,13)
- v. 4,10 je shrnutí: „**Pokořte se před Pánem, a povýší vás**“ – je to naléhavá výzva – nejde jen o slova, ale o celý životní postoj – všimněte si, kolik je ve v. 7-9 příkazů; narovnaný vztah k Bohu spraví i naše vztahy k lidem; zabrání nám to jako „mistři“ odsuzovat druhé;

3. JAZYK (KOMUNIKACE S LIDMI) – Jak 1, 19-20 a 26; 3,2-12;

- již naznačeno v 1,19 – „umění naslouchat (rychle), umění mluvit (pomalu)“;
- v kap. 3 plynule od „mistrů“ k mluvení – ono to úzce souvisí; člověk mnohé ovládá – tehdy loď bylo to největší, – oheň, jed; malý jazyk může způsobit mnoho zla; ale i dobra!
- v. 9-10: Jakub obrazně klade otázku: K čemu používáme „jazyk“ – k dobrému či zlému, nebo k obojímu? „**Moji bratři, tak to nemá být!**“
- opět nejen u Jakuba: PJ: *Mt 15,11: „Člověka neznečišťuje to, co vchází do úst,*

nýbrž člověka znečišťuje to, co z úst vychází.“; Mt 12,33n o závažnosti slov – odtud i rčení: „Ústa jsou oknem do srdce“; Pavel: Ef 4, 29: dva základní problémy: ① obsah; vše má sloužit Bohu; ② mnohomluvnost; Jakub 3,11 mluví o „chrlení“; Pavel rozlišuje „spolehlivé slovo“ a „prázdné mluvky“ (Tit 1,9 a 10); inflace slov je dnes veliká, ale „*Království Boží nezáleží v slovech*“ (1 Ko 4,20); Shrnutí Jak 1,26: „**Domnívá-li se někdo, že je zbožný, a přitom nedrží na uzdě svůj jazyk, klame své srdce; jeho zbožnost je marná.**“

Ot 1: Jak chápete verš o přísaze (5,12)?**4. ZÁJEM O DRUHÉHO ČLOVĚKA** – Jak 5, (13 -) 19 – 20

můžeme být pokorní i ovládat jazyk, ale přesto nám může něco chybět – opravdový zájem o druhého; v oddílu se proplétají 3 hlavní myšlenky: o modlitbě; o společenství křesťanů; o zdraví a nemoci;

- v. 13 - 16: žít s Bohem = předkládat mu vše, svůj všední život, s, děkovat i prosit; nebudeme pak soustředěni jen na sebe; k tomu patří i vzájemné přímlyvné modlitby; to předpokládá vědomost o situaci jiných → sdílet se;

Ot 2: Příklad přímlyvných modliteb ve Skutcích.

- „vyznávat hříchy“; v některých nejstarších rukopisech není „hříchy“, ale „chyby, přestoupení“ (jako u Mt 6,14); nebo překlad Jak 5,16 podle M. Pavlíka: „**Provinění si tedy navzájem vyznávejte a za sebe navzájem se modlete, tak abyste byli vyléčení**“; vědět o sobě navzájem, o svých problémech; nezužujeme verš jen na „hříchy“ a na „svatou zpověď“; sdílení (zpověď) nelze vynucovat; (cit.) „*Vyznání je dobré, ale musí být učiněno s rozvahou a diskretně. Nemoudré vyznávání hříchu může být příčinou ještě většího hříchu*“; slovo „uzdravení, vyléčení“ neznamená jednoznačně jen „fyzicky“, ale i duchovně; v.17 a 18 jsou vsuvka – ilustrace k modlitbě, před pokračováním o podstatně větší důležitosti „duchovního zdraví“ a duchovní pomoci (Mk 2,1n)
- v. 19 a 20: „strážná služba“: někdo z křesťanů chybuje, bloudí, odchýlí se ze správné cesty, kterou by měl chodit („od pravdy“); (cit.) „*Záchrana od falešného učení či špatného způsobu života bude mít mnohem větší cenu než jakékoli zázračné vyléčení těla, protože zachrání vzácnou duši od duchovní a věčné smrti a „přikryje množství hříchů“*“; (Ž 32,1: „*blahoslavený, jehož hřích přikryt je*“); není to žádná zásluha, ale služba; v NZ na více místech o této službě, např. pokyny PJ (Mt 18,5n) i Pavlovo varování: Ga 6,1: „*Bratři, kdyby byl někdo i přistižen v nějakém přestoupení, vy, kdo jste duchovní, napravujte takového člověka v duchu mírnosti a dávej si každý pozor sám na sebe, abys i ty neupadl do pokušení.*“

K zamyšlení: Které verše (oddílky) z listu vás nejvíce oslovili.